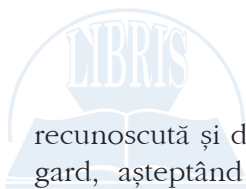
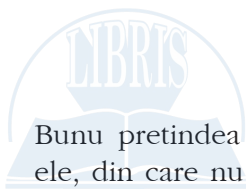

După ce se ghiftuiau cu gogoșele, urma partea cea mai neplăcută. Buna aranja frumușel câteva bucăți pe o farfuriuță, învelea totul cu un șervețel, iar ea trebuia să ducă pachetul la Mamarea. Acuma, cât sunt calde, o zorea Buna, de parcă asta avea darul să-i facă misiunea mai ușoară. A încercat de nenumărate ori să se eschiveze, invocând dureri de cap, roșu în gât sau greață la burtică, însă nu i-a reușit niciodată. Buna era inflexibilă, de parcă Mamarea o avea cu ceva la mână. Înainte de plecarea Mălinei, făceau cu rândul, însă după aceea a rămas singură. Iată un alt motiv să regrete despărțirea de sora sa. Lua farfuriuța, ieșea pe poartă și se îndrepta cu sufletul tremurând către curtea celei despre care Bunu susținea că nu-și mai știe nici ea anul nașterii. Bătea la poarta de lemn înnegrit, sperând până în ultima secundă că nu va deschide nimeni. Desigur, se amăgea, fiindcă Mamarea nu ieșea decât dimineața devreme din casă, să-și aducă apă de la fântâna din vale, fiindcă aceea din deal secase. Toată lumea avea robinet în casă, numai Mamarea își aducea apa cu găleata ei roșie cu smalțul sărit, cu noaptea în cap, când cocoșii sunt încă răgușiți de somn și lanțul câinilor e mut. Era singura de pe stradă, poate chiar din tot orașul sau din Univers, care refuzase apa la țevă și curentul electric, seara stătea la lumina lunii sau, din când în când, la cea a lămpii cu gaz. Deseori ședea afară, pe prispa înaltă de lut, vorbea singură și fuma, păzindu-și, după părerea lor, a copiilor, duduile acelea zemoase, pe care ei le visau noaptea de poftă. O pândeau prin gard și comentau între ei, se tupilau printre buruieni, râdeau pe înfundate și, când prindeau momentul prielnic ca Mamarea să lipsească prin cine știe ce minune, dădeau atacul. Uneori se alătura și ea îndrăzneților spanioli din vale, alteori frica de a nu fi

recunoscută și dată în vileag Bunei o ținea dincoace de gard, așteptând cu nerăbdare să fie milostivă, mai degrabă de Olivia decât de Nicu, cu una sau poate chiar două duche cu cel mai bun gust din lume. Ultima dată când își luase inima în dinți și se furișase pe brânci, soldățește, spre pomul ticsit de fructe, cot la cot cu Veronica, spaniolii fiind în avangardă, s-a ales cu o fugăreală rușinoasă. Și nici măcar nu intenționa să agațe vreo creangă sau să se cațere în copac, s-ar fi mulțumit cu câteva duche de pe jos, ciupite de grauri și năpădite de furnici, în două cu pământ sau cu găinaț, însă norocul nu fusese de partea sa. Mamarea a pogorât ca din senin, s-a materializat din te miri ce, așa cum nu o mai făcuse niciodată. Spaniolii, mari maeștri ai micilor furțișaguri de fructe din cartier, care cutreierau curțile și grădinile după sezon, începând cu cireșele și terminând cu nucile, s-au volatilizat printr-o șmecherie numai de ei știută, lăsându-le pe ele două, ageamii, să încaseze răsplata. Mamarea s-a pogorât din întunericul gros ca magiunul, crăcănată și tăcută, cu trei fire zdravene de urzică în mâna dreaptă. Când au deslușit-o, şușoteala și foșgăiala spaniolilor se auzeau departe, iar buchetul de plante vânoase s-a abătut calm și precis peste capetele și spinările lor. Cum și-a tras tricoul peste cap, ca să nu fie recunoscută, ca borfașii de la știri, pentru a evita o a doua chelfăneală, din partea Bunei, spinarea a rămas pradă urgiei. Mamarea numai cârâia de plăcere. Până să se vadă dincolo de gard, a trecut un veac, iar până să poată îmbrăca o cămășuță fără să o usture spatele au mai trecut o mie de ani. Bunei i-a spus că s-a încăierat cu Veronica și s-au tăvălit prin urzici, iar Buna a privit-o chiorăș vreo două săptămâni pe biata fată, mormăind că nu-i normal să-și pună mintea cu cei mai mici decât ea. De câte ori venea vorba de duche,

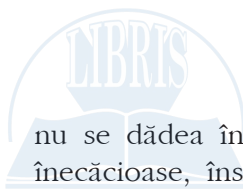
Bunu pretindea că Mamarea făcea rachiul de casă din ele, din care nu vindea nimănui o picătură, iar Buna îl acuza de fiecare dată că exagerează, nu are de unde să știe el una ca asta. Nu de puține ori discuția se aprindea și astfel ieșeau la iveală tot felul de lucruri despre Mamarea, numai bune să-i alimenteze frica. Vrei s-o scoți basma curată și să spui că nu-i bețivă, continuă Bunu, dar de fumat fumează, o vede toată lumea pe prispă, și asta de când eram eu mic. Spurcata asta s-a născut cu țigara în gură, îți spun eu! se ambala Bunu. Teoria lui era că își cultivă tutunul în grădină, și-a otrăvit soțul când era tânără, cel mai probabil în epoca de piatră, și probabil primește pensie de la diavol, fiindcă de lucrat nu lucrase o singură zi din viața ei. În plus, dacă n-ar fi fost bețivă, nu și-ar fi apărat cu atâta strășnicie nenorocitul acela de dud, din care n-ar fi dat nimănui o omidă. În acest punct, i se părea că Bunu are întru totul dreptate.

Așadar, bătea la poarta de lemn înnegrită și aștepta să nu iasă Mamarea, dar ea apărea de fiecare dată, cu mâinile gălbui și creponate, străbătute de vinișoare de culoarea dudelor, cu ochii jucăuși între pleoape zbârcite, duhnind a tutun. Se uita plină de interes la pachetul din mâinile ei, niciodată nu o privea în față și nu-i puneă vreo întrebare, ar fi putut jura că salivează, că era o pofticioasă, că abia aștepta să înhațe bunătățile și să se bage în bârlogul ei să le molfaie. Nu era tocmai bine-crescută, fiindcă de fiecare dată uita să spună *mulțumesc*. Buna i-a explicat că așa e cu oamenii bătrâni, încep să surzească și să vadă din ce în ce mai prost, să uite o groază de lucruri, unele dintre ele banale, cum ar fi să mulțumești cuiva, și să se miște din ce în ce mai greu, dar asta cu mișcatul nu prea o credea, fiindcă o simțise pe propria piele că nu-i așa. După

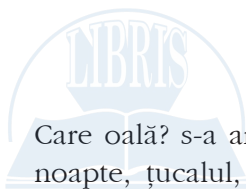

întâmplarea cu urzicile, primul drum cu farfuria către poarta bătrânei a fost un calvar. Ar fi preferat să facă toată viața exerciții la aritmetică decât să ciocănească la poarta de lemn înnegrită, fiecare pas îi frângea inima, fiecare centimetru îi opărea sufletul, abia reușea să nu dea bir cu fugiții, să se întoarcă cu ochii în lacrimi la Buna, să recunoască totul și să o roage în genunchi să n-o mai trimită în veci la Mamarea, cu gogoșele sau cu altceva, varză călită ori piure cu pulpă de pui. În cele din urmă a ajuns, mai mult moartă decât vie, sufletelul îi rămăsese cu doi pași în urmă, a ciocănit pierit, abia să se audă, ar fi dat orice ca Mamarea să mai fi surzit între timp, cât de puțin, însă bătrâna a apărut ca prin farmec, de parcă stătuse după poartă tot timpul, salivând ca un câine. Așadar, nici n-a avut timp să leșine de frică, Mamarea și-a arătat repejor jumătate de cap, fruntea veștejită și mărgeluțele de ochi, apoi au sosit și mâinile, în care, cât pe ce să explodeze de fericire, nu se afla nici o urzică. A fost atât de bucuroasă de întorsătura bună a lucrurilor, încât pentru prima dată a simțit nevoi năvalnică să-i spună ceva. Am ceva bun pentru... a început să spună însuflețită, dar mâinile Mameirele au înșfăcat pachetul și au dispărut trântind poarta, pesemne o interesa haleala, nu palavrele. La întoarcere, nu se putea abține să nu râdă de una singură, cu palma la gură, gândindu-se cu câtă promptitudine sosise bătrâna, deși ea abia atinsese lemnul porții, cioc-cioc, fix ca Scooby când e rost de păpică, chiar și în fundul pivniței să fi fost, tot ar fi auzit-o, tot i-ar fi mirosit a gogoșele, să nu-i mai spună ei Buna că la bătrânețe oamenii au probleme cu auzul sau mirosul...

Pe cât de savuroase și ademenitoare i se păreau de-a lungul verii dудele, pe atât de respingătoare găsea, toamna, la începutul școlii, gutuile Mameirele. În general

nu se dădea în vânt după gutui, mai ales dacă erau înecăcioase, însă ale bătrânei erau de-a dreptul scârboase. N-ar fi pus gura pe ele pentru nimic în lume. O singură mușcătură dintr-una din gutuile dolofane și aurii care atârnavă ca niște globuri în pomul de Crăciun și ar fi vomitat probabil toată ziua. Mai existau gutui pe strada lor și văzuse că de obicei nu se fac tocmai mari sau mai dau viermii în ele, însă an de an, a urmărit cu atenție, cele ale Mameirele se făceau groaznic de frumoase. Cu cât mai frumoase, cu atât mai respingătoare. Secretul l-a aflat într-o dimineață de iarnă. Dacă nu ar fi văzut ceea ce a văzut, ar fi avut cu totul altă părere, însă acum nu o mai putea convinge nimeni să se apropie de ele. Și nu numai ea se ținea departe de frumusețe de fructe, ci toții copiii de pe stradă, fie ei spanioli, italieni sau fără țară, căroră le-a împărtășit secretul. Într-o dimineață ca oricare alta, se pregătea de mers la școală. Era gata și o aștepta pe Veronica să vină să o ia. Mama nu se simțea chiar bine, avea frisoane, nu voia să iasă din casă, așa că urmărirea pe geam să vadă când se apropie Veronica pe drum, numai că lumina nu era prea bună, câțiva stâlpi la rând aveau becurile arse. Își încorda atenția, ceea ce nu-i făcea bine. La un moment dat l-a rugat pe Bunu să iasă cu ea, Rădița, la poartă, fiindcă, încotoșmănată cum era, în curând avea să transpire. Aerul era rece, din gură ieșeau aburi groși ca vata de zahăr. Bunu, zgribulit, se uita la stele, voia să-i arate nu știu ce și nu găsea, ceea ce-l cam enerva. Ea nu voia să se uite la stele, ci să plece odată la școală. La un moment dat, în curtea bătrânei s-a simțit mișcare. Zăpada scârțâia sub călcătura unei umbre. O fantomă, s-a zbârlit ea pe jumătate în glumă, lipindu-se de Bunu. Pe naiba fantomă, e hoasă asta bătrână care și-a scos oala afară, a șoptit Bunul.

Care oală? s-a arătat ea mirată. Cum care oală, oala de noapte, țucalul, i-a răspuns el agasat. N-are veceu în casă și-și face udul într-o oală, pe care dimineața o scoate din casă, să nu-i pută la nas... a continuat el, ceva mai calm. Nu mai auzise de așa ceva, era cât se poate de uimită și de curioasă. Bunu cerceta în continuare bolta cerească. Și pe care acum o duce la veceu? s-a interesat ea. Ei, pe naiba la veceu, o împrășcă și ea pe unde apucă, se enervă Bunu, căci ceea ce căuta el cu atâta stăruință refuza să se arate. Veronica a sosit gâfâind, nu sunase ceasul și trebuiau să se grăbească dacă nu voiau să întârzie la prima oră. Au plecat în trombă, lăsându-l pe Bunu cu ochii pe firmament. La școală, a uitat de toată povestea de dimineață, însă, când s-a întors, în drum spre casă și-a amintit de „hoășcă“. Găsea că-i un cuvânt caraghios, la fel caraghios ca și faptul de a face pipi în casă, la oliță, ca ăia mici. Când a trecut pe lângă gardul Mameirele, o curiozitate de nestăpânit o împinse să cerceteze unde își arunca hoășca, ce cuvânt caraghios!, pipile. Cum zăpada era în cea mai mare parte neatinsă, nu i-a fost greu să depisteze locul. Desigur, la rădăcina gutuiului. De jurîmprejurul copacului, o crustă de gheață gălbuie, pe alocuri cu nuanțe roșietice, forma o aureolă de pipi. Nu-și putea dezlipi privirea. Încet-încet o cuprinse scârba. Își imaginează cum primăvara toată dantelăria de pipi împietrit se topește și începe să urce pic cu pic prin rădăcina pomului până la flori, apoi până la fructe. Pipile îi dădea vlagă pomului să facă fructe mari și fălcoase, iar galbenul acela le rumenea. Așa se făcea că Mamarea avea cele mai frumoase gutui de pe stradă, din oraș sau poate chiar din Univers.